

φιλοκαλικά σταχυολογήματα

13

2020.5

...διαβάζω...ακούω...καταγράφω

“ἔδοξε τοίνυν ἡμῖν τὰ ἐκ φιλομαθείας συνενεγκεῖν εὐρήματα” (Κύριλλος Ἀλεξανδρείας)

μελέτη καί εὐωδία

«Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,
ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου,
καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας»

Κυριακή τῶν Μυροφόρων

Ὁ μαθητὴς τοῦ ἁγίου Ἀνδρέα τοῦ διά Χριστόν σαλοῦ, Ἐπιφάνιος, διάβαζε ἀπὸ κάποιο βιβλίο κι ὁ δάσκαλός του ἀκούγε. Ξαφνικά μιά οὐράνια εὐωδία ἀπλώθηκε καὶ γέμισε τὸ χῶρο.

Ἀξίζει νὰ δοῦμε τὴ ἀφήγηση ὅπως τὴν ἔχει διασώσει ὁ βιογράφος.

«Ἐνα πρωῖ κάθησαν καὶ συζητοῦσαν πνευματικὰ θέματα. Ὑπῆρχε μάλιστα ἐκεῖ ἕνα πατερικό βιβλίο, καὶ παρεκίνησε ὁ ὄσιος τὸν Ἐπιφάνιο νὰ τὸ πάρει καὶ νὰ διαβάσει.

Ἐνῶ ἐκεῖνος διάβαζε, ξαφνικά ἔφθασε στὴν ὄσφρησή τους μιά εὐωδία σάν ἀπὸ πολύτιμα ἀρώματα, πού ἔκανε τὸν νέο νὰ ἀπορεῖ καὶ νὰ θαυμάζει γιὰ ἀρκετὴ ὥρα. Ὁ μακάριος ὁμως Ἀνδρέας ἔβλεπε ἐκεῖνον, πού σκόρπιζε τὴν εὐωδία.

Ὅσῃ ὥρα διάβαζε ὁ Ἐπιφάνιος, ὁ ὄσιος δὲν μιλοῦσε. Ὅταν τελείωσε ἡ ἀνάγνωση, χάθηκε καὶ ἡ εὐωδία.

—Πές μου, σέ παρακαλῶ, κύριέ μου, ρώτησε μὲ θαυμασμό ὁ νέος, τί εὐωδία ἦταν αὐτὴ πού νοιώσαμε, ἐνῶ διάβαζα;

Κι ὁ ὄσιος, ἐπειδὴ εἶχε δεῖ αὐτόν πού σκορποῦσε τὴν εὐωδία, ἀποκρίθηκε:

— Άγγελοι Κυρίου είχαν συγκεντρωθεί. Ένας μάλιστα, θέλοντας νά τιμήσει τά λόγια του άγιου Πνεύματος, θυμιαζε γύρω μας χαρούμενος.

Ή έκπληξη και ή άπορία του Έπιφανίου κορυφώθηκαν.

— Και που βρίσκουν οι άγγελοι του Θεού τό θυμίαμα, τό θυμιατό και τά κάρβουνα, άφού είναι άϋλοι και δέν μεταχειρίζονται τίποτε τό υλικό;

Ό σοιος λοιπόν συνέχισε πιό άναλυτικά:

— Όταν οι άγγελοι θελήσουν νά θυμιάσουν μπροστά στους άγίους, παίρνουν άπό τήν εύωδία του άκαταλήπτου θρόνου του Ύψίστου, δηλαδή άπ' τή μεθυστική εκείνη εύωδία που έκπέμπει ή άπρόσιτη Θεότης. Έπειδή στέκονται κοντά στον φοβερό θρόνο του Παντοκράτορος, δέχονται τήν εύωδία τής άστραπής που ξεπηδά άπ' εκεί, κι έτσι διαρκώς εύωδιάζουν άπό τήν άρρητη θεική εύωδία. Όταν λοιπόν θελήσουν νά μεταδώσουν σε κάποιον αυτή τήν εύωδία, στέκονται μπροστά του και του επιτρέπουν νά αισθανθή όση θεική εύωδία επιθυμούν.

Δέχονται όμως οι άγγελοι και άπό άλλου τήν εύωδία, δηλαδή άπό τά άνθη του παραδείσου τά άμάραντα, και εύφραίνουν τήν όσφρηση των ανθρώπων όταν τους πλησιάζουν άοράτως.

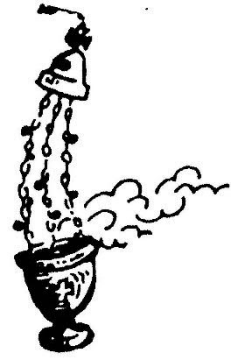
Οι άγγελοι σε τρεις περιπτώσεις θυμιάζουν τους έκλεκτούς του Θεού. Πρώτον, όταν διαβάζουν τά ιερά βιβλία, όποτε τους περικυκλώνουν άοράτως, θέλοντας νά άκούσουν τά θεότερνα λόγια του παναγίου Πνεύματος. Δεύτερον, όταν προσεύχονται και συνομιλούν μέ τον Θεό, όποτε κι εκείνοι παρευρίσκονται άοράτως και συμπροσεύχονται μέ πολύ πόθο. Τρίτον, όταν ύπομένουν για τήν άγάπη του Θεού κόπο, πόνο και τιμωρίες. Τότε έχουν οι άγγελοι άδεια νά τους μυρώνουν, νά τους προετοιμάζουν και νά τους παρακινούν στον άγώνα τής εύσεβείας».¹

Όταν πλησιάζουμε τά ιερά βιβλία, όταν συζητάμε πνευματικά, μελετούμε, προσευχόμαστε, εύωδία πνευματική δεχόμαστε... Τόσες άλήθειες, μέσα σε λίγες λέξεις, κι άπό έναν διά Χριστόν ...σαλό.

Στά βιογραφικά του Ρώσου γέροντα Γαβριήλ του Άναχωρητή (κοιμήθηκε τό 1915, λίγο πριν τή μπολσεβικική επανάσταση), διαβάζουμε:

«Ή άνεκκλάλητη κι άπερίγραπτη άγάπη του Χριστού διεγείρει τήν καρδιά και τους λογισμούς του π. Γαβριήλ, τον μετέφερε άπό τον όρατό κόσμο στον ουρανό. Σ' αυτό τον βοηθούσαν κι οι διάφορες θαυματουργικές έκδηλώσεις τής καλοσύνης του Θεού. Συχνά,

¹ Όσιος Άνδρέας ό διά Χριστόν σαλός, Παράκλητος, έκδ. ε', 1989, 217-219 (2005, 217-219) / Έμφανίσεις & Θαύματα των Άγγέλων, Παράκλητος, 1996, 174-175.

για παράδειγμα, ιδιαίτερα μετά τή θεία κοινωνία, ὁ π. Γαβριήλ αἰσθανόταν ἕνα θαυμάσιο ἄρωμα. Τότε δέν μπορούσε νά κρύψει τή χαρά του, φώναζε τό διακονητή του καί ρωτοῦσε:

— Σοῦ μυρίζει κάποιο ἄρωμα;

— Μήν τό πιστεύεις π. Γαβριήλ. Δέν εἶσαι καλά... Ὅχι, δέ μοῦ μυρίζει τίποτα, δέν ὑπάρχει κανένα ἄρωμα ἐδῶ.

— Ὁ λόγος πού δέν μπορείς νά τό μυριστεῖς, εἶναι γιατί διαβάζεις φτηνά ρομάντσα καί σέ περιβάλλουν δαιμονικά πνεύματα. Σέ περιμένει καταστροφή. Βλασφημεῖς τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ μέ τά φτηνά σου ρομάντσα. Σέ παρακαλῶ, μή τά διαβάζεις ἄλλο πιά!»²

Ἁγίου Ἰσαάκ τοῦ Σύρου:

«Πόσο γλυκά εἶναι τά θεία λόγια στή συνετή ψυχή, ὅπως ἡ τροφή πού θάλπει καί εὐχαριστεῖ τό σῶμα· καί οἱ διηγήσεις τῶν πατέρων εἶναι στά αὐτιά τῶν πράων ἀνθρώπων σάν συνεχές πότισμα σέ νέα φυτεία».³

Ἐπιγραμματικά, ὁ Κωστής Παλαμᾶς, θά δώσει τόν δικό του ποιητικό τόνο:

«᾽Ω μεγαλόχαρο βιβλίο, σέ καρτεροῦσα μάθημα κι ἐσύ ἦρθες θάμα».⁴

Ἐκδότης: Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν & πάσης Ἑλλάδος Μακάριος
Ἐπικοινωνία: archbishopmakarios@gmail.com

² Γέροντας Γαβριήλ ὁ ἀναχωρητής, 1998, 123

³ Ἰσαάκ Σύρου, Λόγ. 45, Σπετσιέρη σ. 189.

⁴ Ἀπό τό ποιήμα του Ῥαψωδία'.